



מגילת רבי, איבד קהל צאדק' לו אצחק רחמנא, והיינו פנורביג אבא  
חזק וטעמ'ר נכסיו, יין מצינו להחזיר ובימים אלה מדין בפי' אה היצואה,  
וזכר אינו לזכר הלאה מורסי הוצאה. זה המען בזה' ע  
ומנ' המנ' דלפס' מלי אלו בתורה סם, אביו ורבו בלוי פליני, א  
נינו דפליני בשמך, דגליני בפליני' דאביו ורבו ופדלדיל ארעלי קרצ'

והטעם קצתין דין תביעה, אומרי התלמים דהפך דבלי תביעה הוי  
כמחל אי', וז' הרבה הוסיף דלס' דרביג מהני מחילה, וזכר דמי'  
דין תביעה. ר' מנחם סם.  
ואתנ' אפשר דייט' אפי' הוסיף דין' אומרי חזק בחזרה פמאנ'  
אנה, ואילו לא פמאנ' אינו דאן, ואייסב דמחיל דבלי משום שני השואה  
המסירה דב', ומשום רשע שמו אנה מחיל, וכן פמאנ', דה רשע  
המסירה דב', חזק דאן, ומחיל לט' דפסיו מולק' הוי משום דאנו הניג'  
למשלוח, וזכר אף בפמאנ', מיני נתיב למשלוח, (דפמאנ'  
הוי מחילה, ומחילה בן דמח), דלפס' ה' בשמך, אף דאביו איסור לם  
דנחיל מנוסה, דאנו דמי מרביג דבריס, מח' אינו דאן, משום  
דמקני נתיב למשלוח, באו פנוסה, ומילשג היציג הוצח' שם.

(א) קו' הוצח' סם לזי שמך (מח' מנוסה, אומרי אינו דאן).

(ט)

וה' יי בשר המעט שם, דרבו דעל זא מהני, זאלי בדי קטו וחי אחין  
ער, והנה אומר דרבי קטו זאליבא מדברג הפסוק דמי לא ימי.  
מיהו שחזש שג אומר דרבו, דרביג מהני, ואיך דהמצייר אלא משום לזוג  
וחי אחין עמך, ואבק אין ורדן לרביסו, והנניס אה דהמצייר, וא  
הי לזל. מיהו שומר דליבא קטו, דרבו אומעל, ודאי לזל מלכא  
וכו' שבמקל דמי. נזכר דרבו דרביג, לילי קטו וחי אחין עמך  
מזלח לן דמי דרבי מהני ודע לזל אלא דליבא מיד דהמצייר, והבני  
היו מהן בניה אה המעלה, ובדלדל.

ויש דהמיר, דהמיר מומי מלי אומעל, ולפי כל המעלה ומה  
(סוף בחלק) דהמיר אומעל, כבא' לזל הבא, כון דהמיר לא ימך  
שאר, מלי רק קטן הומר דבלי מלח, והללו בולל כל המעלה דהמיר,  
דלז דלז מומי אומעל, לזל המעלה. וצד.  
זאג וד'ז, אמ נימי דהמיר דרביסו הוי מהני, קשה כרל.

ויש ד'ז דהמיר, אמ בולל הללו, לזל דרביסו, לזל מלי. ללו  
המיר דהמיר. וצד.